

Arrest

nr. 227 324 van 10 oktober 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 7 november 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 september 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 24 mei 2019.

Gelet op de beschikking van 22 augustus 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Onderzoek van het beroep

1.1. Verzoeker voert in het eerste en enige middel van zijn verzoekschrift aan: “Schending van art. 74/13 Vreemdelingenwet iuo. art. 8 EVRM iuo. de materiële motiveringsplicht iuo. de zorgvuldigheidsplicht”.

1.2. Overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen bij beschikking van 21 mei 2019 de grond meegedeeld waarop de kamer-voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In deze beschikking werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Het eerste en enig middel lijkt ongegrond.

Verzoeker werpt de schending op van artikel 8 van het EVRM iuncto artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, waarbij hij aanvoert dat het bevel om het grondgebied geen belangenafweging bevat in het kader van artikel 8 van het EVRM. Hij specificeert hierbij dat hij een gezin vormt met zijn moeder en zijn stiefvader, met wie hij samenwoont en van wie hij financieel afhankelijk zou zijn. Er is de plicht voor de verwerende partij om met de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet opgesomde elementen, namelijk het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van betrokkene, rekening te houden. Wat betreft het opgeworpen gezinsleven met zijn moeder, merkt de Raad op dat hiermee wel degelijk rekening werd gehouden bij het treffen van het bestreden bevel. Dit bevel werd immers op dezelfde dag getroffen als de beslissing tot onontvankelijkheid van verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing tot onontvankelijkheid werd samen met de bestreden beslissing aan verzoeker betekend. Hieruit blijkt dat de gemachtigde van de staatsecretaris wel degelijk een onderzoek heeft gevoerd naar de elementen waarover hij beschikte, alvorens de bestreden beslissing te nemen, waaronder de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM. Zo werd er in de onontvankelijkheidsbeslissing gemotiveerd dat een schending van artikel 8 EVRM niet kan worden vastgesteld daar verzoekers moeder niet over een legaal verblijf beschikt en net als verzoeker een bevel betekend kreeg. Daarnaast merkt de Raad op dat het administratief dossier een synthesesnota van 17 september 2018 bevat waarin tevens melding werd gemaakt van het gezinsleven dat verzoeker met zijn moeder leidt. Er wordt meer bepaald gesteld dat verzoekers moeder geen legaal verblijf heeft en dus samen met verzoeker het grondgebied dient te verlaten. Verzoeker brengt niets in tegen de vaststelling dat zijn moeder ook werd onderworpen aan een bevel om het grondgebied te verlaten, waardoor deze overeind blijft. Een schending van artikel 8 van het EVRM voor wat betreft het opgeworpen gezinsleven met zijn moeder, dreigt dan ook niet. Dat een belangenafweging niet zou blijken uit het dossier, of dat de verwerende partij zich niet van zijn onderzoeksplicht zou hebben gekweten wat betreft verzoekers gezinsleven met zijn moeder, kan niet worden bijgetreden, gelet op wat in de onontvankelijkheidsbeslissing en in de synthesesnota kan gelezen worden hierover. Verzoeker beroept zich in zijn verzoekschrift ook op een gezinsleven met zijn stiefvader, de heer A.H., in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift ook een kopie van een ontvangstbewijs van een verklaring van wettelijke samenwoning van zijn moeder met de heer A.H. De Raad merkt vooreerst op dat uit de gegevens beschikbaar in het administratief dossier blijkt dat deze aanvraag tot gezinshereniging onontvankelijk werd verklaard middels een bijlage 15quater en dat deze beslissing op 5 september 2018 aan verzoekers moeder betekend werd. De Raad merkt verder op dat verzoeker, die meerderjarig is, in zijn verzoekschrift niet aantoonde een gezinsleven te onderhouden in de zin van artikel 8 van het EVRM met zijn stiefvader. De Raad wijst erop dat in het kader van een gezinsleven tussen (stief)ouders en meerderjarige kinderen bijkomende afhankelijkheidsfactoren vereist zijn (cf. (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36), opdat er sprake is van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven. Een loutere samenwoning volstaat in deze niet. Verzoeker beweert weliswaar dat hij financieel afhankelijk is van zijn stiefvader, doch legt hij geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met zijn stiefvader wordt derhalve niet aangetoond. Nu er geen gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met verzoekers stiefvader voorligt, kan het de verwerende partij niet verweten worden hiermee geen rekening te hebben gehouden of hierover niet te hebben gemotiveerd in de bestreden beslissing. Uit de synthesesnota van 17 september 2018 blijkt voorts dat verzoeker geen kinderen heeft en geen medische elementen aanhaalt. Verzoeker verduidelijkt geenszins met welke elementen betreffende zijn gezondheidstoestand of hoger belang van het kind geen rekening zou gehouden zijn in de bestreden beslissing. Een schending van artikel 8 van het EVRM, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel lijkt niet te zijn aangetoond.

Waar verzoeker nog opwerpt dat hij met zijn moeder en stiefvader een sterk ontwikkeld privéleven heeft uitgebouwd op Belgische grondgebied, alwaar al zijn belangen zouden zijn gevestigd, merkt de Raad op dat hij in zijn verzoekschrift nergens verduidelijkt waaruit dit opgebouwde privéleven zou bestaan. Het komt verzoeker die zich beroept op een schending van artikel 8 van het EVRM toe te duiden waaruit zijn privéleven bestaat. In zoverre verzoeker zou verwijzen naar de elementen die hij hierover heeft uiteengezet in zijn aanvraag om verblijfsmachtiging, zoals blijkt uit het administratief dossier, merkt de Raad op dat de sociale bindingen met België die hij ontwikkeld zou hebben vanaf zijn aankomst in België vanaf 2008 niet zodanige bijzondere feiten of omstandigheden zijn dat – gelet ook op onder meer het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 8 april 2008, nr. 21878/06, JV 2008/191 – op grond daarvan uit het recht op respect voor zijn privéleven de positieve verplichting voortvloeit hem hier te lande verblijf toe te staan. Een schending van artikel 8 van het EVRM lijkt niet te zijn aangetoond.”

1.3. Verzoeker richt op 24 mei 2019 een schrijven aan de Raad, waarin hij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dat, voor zover in dit verzoek meer wordt aangevoerd dan dat, hiermee geen rekening moet worden gehouden omdat het niet de vorm kan aannemen van een bijkomende memorie waarop de Raad dient te antwoorden (cf. RvS 22 november 2018, nr. 13.065 (c)). Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe verzoeker ter terechtzitting de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

1.4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 19 september 2019 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partij stelt te willen volharden in haar standpunt dat artikel 8 van het EVRM is geschonden, daar de verwerende partij haar gezinsleven met haar stiefvader onvoldoende heeft onderzocht. De verwerende partij onderschrijft de gronden van de beschikking.”*

1.5. Met zijn uiterst beknopt betoog dat het gezinsleven met zijn stiefvader onvoldoende werd onderzocht door de verwerende partij, gaat verzoeker geenszins dieper in op de inhoud van de beschikking, waarin onder meer wordt gesteld dat hij het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met zijn stiefvader niet aantoot. De inhoud van de beschikking wordt niet weerlegd en blijft dan ook overeind.

Het eerste en enig middel is ongegrond.

2. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA